

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2016/1953**z dnia 26 października 2016 r.****w sprawie ustanowienia europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich oraz uchylające zalecenie Rady z dnia 30 listopada 1994 r.**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 79 ust. 2 lit. c),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Powrót obywateli państw trzecich, którzy nie spełniają warunków wjazdu, pobytu lub zamieszkania w państwach członkowskich lub przestali spełniać te warunki, odbywający się przy pełnym poszanowaniu ich praw podstawowych, w szczególności zasady *non-refoulement*, oraz zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE ⁽²⁾, jest zasadniczym elementem kompleksowych działań mających na celu zapewnienie wiarygodności oraz właściwego i skutecznego funkcjonowania unijnej polityki migracyjnej oraz ograniczenie i powstrzymanie nieuregulowanej migracji.
- (2) Organy krajowe państw członkowskich mają trudności z przeprowadzaniem powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, którzy nie posiadają ważnych dokumentów podróży.
- (3) Aby zwiększyć odsetek powrotów, który jest niezadowalający, niezbędne jest usprawnienie współpracy w zakresie powrotów i readmisji nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich z głównymi państwami ich pochodzenia i tranzytu. Udoskonalony europejski dokument podróży do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich ma w tym zakresie istotne znaczenie.
- (4) Obecny standardowy dokument podróży do celów powrotu obywateli państw trzecich, ustanowiony na mocy zalecenia Rady z dnia 30 listopada 1994 r. ⁽³⁾, nie jest szeroko akceptowany przez organy państw trzecich, między innymi ze względu na nieodpowiednie standardy zabezpieczeń.
- (5) Konieczne jest zatem promowanie akceptowania przez państwa trzecie udoskonalonego i ujednoliconego europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich jako dokumentu referencyjnego do celów powrotu.
- (6) Należy ustanowić lepiej zabezpieczony i ujednolicony europejski dokument podróży do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (zwany dalej „europejskim dokumentem podróży do celów powrotu”), aby ułatwić powroty i readmisję obywateli państw trzecich, którzy przebywają nielegalnie na terytorium państw członkowskich. Ulepszone elementy zabezpieczające i specyfikacje techniczne europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu powinny ułatwić jego uznawanie przez państwa trzecie. Dokument ten powinien zatem ułatwiać przeprowadzanie powrotów w kontekście umów o readmisji lub innych porozumień zawartych przez Unię lub państwa członkowskie z państwami trzecimi, a także w kontekście współpracy z państwami trzecimi w zakresie powrotów nieobjętej formalnymi umowami.
- (7) Readmisja własnych obywateli jest obowiązkiem wynikającym z międzynarodowego prawa zwyczajowego, do przestrzegania którego zobowiązane są wszystkie państwa. Identyfikowanie nielegalnie przebywających obywateli

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 września 2016 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 13 października 2016 r.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98).

⁽³⁾ Zalecenie Rady z dnia 30 listopada 1994 r. dotyczące przyjęcia standardowego dokumentu podróży do celów wydalania obywateli państw trzecich (Dz.U. C 274 z 19.9.1996, s. 18).

państw trzecich oraz wydawanie dokumentów, w tym europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu, powinny w stosownych przypadkach być przedmiotem współpracy z przedstawicielstwami dyplomatycznymi oraz negocjacji z państwami trzecimi zawierającymi umowy o readmisji z Unią albo z państwami członkowskimi.

- (8) W umowach o readmisji zawieranych przez Unię z państwami trzecimi należy starać się o uznanie europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu. Państwa członkowskie powinny starać się o uznanie europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu w umowach dwustronnych i innych porozumieniach, a także w kontekście współpracy z państwami trzecimi w zakresie powrotów nieobjętej formalnymi umowami. Państwa członkowskie powinny podjąć działania w celu zapewnienia skutecznego stosowania europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu.
- (9) Europejski dokument podróży do celów powrotu powinien przyczynić się do ograniczenia obciążeń administracyjnych i biurokratycznych dla administracji państw członkowskich i państw trzecich, w tym służb konsularnych, oraz czasu trwania procedur administracyjnych niezbędnych do zapewnienia powrotu i readmisji nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich.
- (10) Niniejsze rozporządzenie powinno jedynie harmonizować format, elementy zabezpieczające oraz specyfikacje techniczne europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu, nie powinno zaś harmonizować przepisów dotyczących jego wydawania.
- (11) Treść i specyfikacje techniczne europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu powinny zostać zharmonizowane, aby zapewnić wysokie standardy techniczne i standardy w zakresie zabezpieczeń, w szczególności w zakresie zabezpieczeń przed podrabianiem i fałszowaniem. Europejski dokument podróży do celów powrotu powinien zawierać rozpoznawalne zharmonizowane elementy zabezpieczające. Elementy zabezpieczające i specyfikacje techniczne określone w rozporządzeniu Rady (WE) nr 333/2002 ⁽¹⁾ należy zatem zastosować do europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu.
- (12) W celu zmiany niektórych, innych niż istotne, elementów wzoru europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽²⁾. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą brać systematycznie udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (13) W zakresie przetwarzania danych osobowych w ramach niniejszego rozporządzenia właściwe organy wypełniają swoje zadania do celów niniejszego rozporządzenia zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi transponującymi dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 95/46/WE ⁽³⁾.
- (14) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje. Ponieważ niniejsze rozporządzenie – w zakresie, w jakim ma zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie spełniają warunków wjazdu zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 ⁽⁴⁾ lub przestali je spełniać – stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 tego protokołu Dania podejmuje w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszego rozporządzenia decyzję, czy dokona jego transpozycji do swego prawa krajowego.
- (15) Niniejsze rozporządzenie – w zakresie, w jakim ma zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie spełniają warunków wjazdu zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/399 lub przestali je spełniać – stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 333/2002 z dnia 18 lutego 2002 r. w sprawie jednolitego wzoru formularza, na którym umieszcza się wizę wydawanego przez państwo członkowskie osobom posiadającym dokumenty podróży, które nie są uznane przez państwo członkowskie sporządzające formularz (Dz.U. L 53 z 23.2.2002, s. 4).

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1).

z decyzją Rady 2000/365/WE ⁽¹⁾; Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w związku z tym w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związane ani go nie stosuje. Ponadto zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i TFUE, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związane ani go nie stosuje.

- (16) Niniejsze rozporządzenie – w zakresie, w jakim ma zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie spełniają warunków wjazdu zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/399 lub przestali je spełniać – stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE ⁽²⁾; Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje. Ponadto zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i TFUE, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (17) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie – w zakresie, w jakim ma zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie spełniają warunków wjazdu zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/399 lub przestali je spełniać – stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽³⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 decyzji Rady 1999/437/WE ⁽⁴⁾.
- (18) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie – w zakresie, w jakim ma zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie spełniają warunków wjazdu zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/399 lub przestali je spełniać – stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁵⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE ⁽⁶⁾.
- (19) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze rozporządzenie – w zakresie, w jakim ma zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy nie spełniają warunków wjazdu zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/399 lub przestali je spełniać – stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁷⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE ⁽⁸⁾.
- (20) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na skutki zamierzonego działania możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotycząca wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowaniu wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

⁽³⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

⁽⁷⁾ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁽⁸⁾ Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

- (21) W celu ustanowienia jednolitych warunków oraz zapewnienia jasności pojęć należy przyjąć niniejszy akt w formie rozporządzenia.
- (22) Państwa członkowskie powinny przestrzegać swoich odpowiednich zobowiązań wynikających z prawa międzynarodowego i prawa Unii, zwłaszcza Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności przewidzianej w art. 19 ochrony w przypadku usunięcia z terytorium państwa, wydalenia lub ekstradycji, oraz obowiązku, o którym mowa w art. 24 ust. 2.
- (23) Należy zatem uchylić zalecenie Rady z dnia 30 listopada 1994 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się ujednolicony europejski dokument podróży do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (zwany dalej „europejskim dokumentem podróży do celów powrotu”), w szczególności jego format, elementy zabezpieczające oraz specyfikacje techniczne.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „obywatel państwa trzeciego” oznacza obywatela państwa trzeciego zdefiniowanego w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/115/WE;
- 2) „powrót” oznacza powrót zdefiniowany w art. 3 pkt 3 dyrektywy 2008/115/WE;
- 3) „decyzja nakazująca powrót” oznacza decyzję nakazującą powrót zdefiniowaną w art. 3 pkt 4 dyrektywy 2008/115/WE.

Artykuł 3

Europejski dokument podróży do celów powrotu

1. Format europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu odpowiada wzorowi określonymu w załączniku. Europejski dokument podróży do celów powrotu zawiera następujące informacje:

- a) imię, nazwisko, datę urodzenia, płeć, obywatelstwo i znaki szczególne obywatela państwa trzeciego oraz – jeśli jest znany – jego adres w państwie trzecim będącym państwem powrotu;
- b) zdjęcie obywatela państwa trzeciego;
- c) organ wydający, datę i miejsce wydania oraz okres ważności;
- d) informację na temat wyjazdu i przybycia obywatela państwa trzeciego.

2. Europejski dokument podróży do celów powrotu sporządza się w języku urzędowym lub językach urzędowych państwa członkowskiego, które wydaje decyzję nakazującą powrót, a w stosownych przypadkach udostępnia się go również w języku angielskim i języku francuskim.

3. Europejski dokument podróży do celów powrotu jest ważny na podróż w jedną stronę, do czasu gdy obywatel państwa trzeciego podlegający decyzji nakazującej powrót wydanej przez państwo członkowskie przybędzie do państwa trzeciego będącego państwem powrotu.

4. W stosownych przypadkach do europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu można dołączyć dodatkowe dokumenty niezbędne do zapewnienia powrotu obywatela państwa trzeciego.

5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych w celu zmiany formatu europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu zgodnie z art. 6.

Artykuł 4

Specyfikacje techniczne

1. Elementy zabezpieczające oraz specyfikacje techniczne europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu są takie jak te określone w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 333/2002.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji i pozostałym państwom członkowskim wzór europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu, sporządzony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Art. 5

Opłaty za wydanie dokumentu

Europejski dokument podróży do celów powrotu jest wydawany obywatelom państw trzecich nieodpłatnie.

Artykuł 6

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 5, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 7 grudnia 2016 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 5, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 5 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 7

Uchylenie

Zalecenie Rady z dnia 30 listopada 1994 r. traci moc.

Artykuł 8

Przegląd i sprawozdawczość

Do dnia 8 grudnia 2018 r. Komisja dokonuje przeglądu niniejszego rozporządzenia i składa sprawozdanie dotyczące jego skutecznego wykonania. Przegląd niniejszego rozporządzenia zostaje włączony do oceny przewidzianej w art. 19 dyrektywy 2008/115/WE.

*Artykuł 9***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 8 kwietnia 2017 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 26 października 2016 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

I. LESAY

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Nazwa państwa członkowskiego

Europejski dokument podróży do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich

Organ wydający:

Numer dokumentu:

Ważny na jedną podróż z:

do:

Imię/imiona:

Nazwisko/nazwiska:

Data urodzenia:

Płeć:

Obywatelstwo/obywatelstwa:

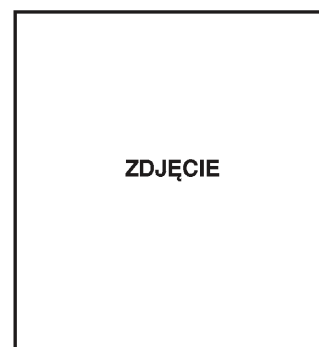
Znaki szczególne:

Adres w państwie będącym państwem powrotu (jeśli jest znany):

Wydano w:

Data:

Podpis:

ZDJĘCIE

PIECZĘĆ